

EL NAIXEMENT DEL NOU MÓN

Res ni ningú, només un munt de runes i morts. L'Alba i el Dídac no es podien creure el que veien. Tot estava arrasat, com si un gran incendi s'hagués endut la vida.

Van buscar un bon lloc on viure, verd i amb aigua, i van construir-se el seu refugi. Però la solitud sempre els acompanyava. L'Alba no suportava el marrec de qui, de sobte, havia de fer-se càrrec. El Dídac no trobava a faltar la seva vida, deia que molts es mereixien el que els havia passat. Ella no parava de pensar en els seus pares, en tot allò que havia perdut en tan sols uns segons. Però la vida havia estat un martiri per a ell, un negre. I això, l'Alba, no ho entenia. Dia rere dia, la rancúnia augmentava, i els records de la vida passada els turmentaven. Fins que l'Alba va decidir buscar-se la vida tota sola.

Però de seguida es va penedir d'haver deixat el Dídac sol, sobretot perquè ella també ho estava. Va anar cap a la costa; sempre li havia agradat el mar. Va decidir instal·lar-se en una casa que encara estava en peu, i, tot i que volia tornar amb el Dídac, es va quedar allà. No es veia amb forces de fer el camí de tornada, ni sabia si sabia tornar-hi. Va agafar un rutina cada dia: rentar-se, anar a buscar menjar, caminar per la costa i seure davant el mar, esperant que, *en* girar-se, trobés els seus pares. Com si tot hagués estat un malson.

Els dies passaven lentament i la solitud l'oprimia, però no podia tornar enrere, i tampoc volia rendir-se; tenia esperança.

El Dídac no es va quedar quiet. Volia tornar amb l'Alba, però avançava a poc a poc. Era difícil trobar menjar, i la dieta consistia en peixos i algues. No quedava res més. Tampoc sabia si seguia el camí correcte. Estava tan perdut que, al cap d'uns dies, es va rendir. Només tenia nou anys i trobar l'Alba tot sol, sense ni tan sols saber on deuria haver anat, era gairebé impossible.

Va decidir quedar-se a la muntanya, on l'aigua era cristal·lina i pura. Va construir-se una cabana amb trossos de runes que trobava. I va acostumar-se a fer el mateix cada dia. L'últim que feia cada nit era pujar al punt més alt i observar. Mirar si veia alguna llum, algun moviment, o una noia de catorze anys que el venia a buscar. L'aterria pensar que estava a la vall del costat esperant-lo; l'aterria que ella tornés al refugi i no el trobés. Tot l'aterria. Un nen espantat que sentia el pes

de la vida que s'esfumava. No sabia si hi havia algú més al món, potser ell era l'únic supervivent. Potser l'Alba ja no hi era, i encara que hi fos, mai la trobaria.

Sabia que si es quedava allà es tornaria boig. Va agafar provisions i va decidir deixar la muntanya, i anar on el portessin els camins a la recerca de supervivents.

Nou anys. Nou anys havien passat ja. L'Alba en tenia 25 quan va arribar el primer vaixell. Era una barqueta de pescadors, molt senzilla. El cor li va fer un bot, però, prudent, es va amagar darrere unes roques. Ningú va baixar de l'embarcació. Després d'uns instants de dubte, s'hi va apropar. No es podia creure el que veia. Un nen, embolicat amb draps, que dormia tranquil·lament. Quina preciositat! L'Alba va decidir cuidar-lo com un fill. El que no s'esperava era que ell fos només el primer de molts.

Nou anys havien passat ja. El Dídac havia creuat tot el continent, havia recorregut costes i pujat muntanyes. Mai no havia trobat ningú. Però aquell matí, de ves a saber quin dia la seva sort va canviar. Es trobava al naixement d'un gran riu, envoltat d'un verd exuberant, selva i fruits. Un lloc ple de vida, com cap havia vist abans. Imagineu-vos la sorpresa que va tenir quan va veure nens, vells i adults, gent de totes les edats vivint tranquil·lament en un poblat.

S'hi va acostar, i li van donar la benvinguda. El van acceptar com un més, i li van ensenyar la seva llengua i costums. Aviat es va integrar i va poder entendre per què aquella gent no havia mort com la resta. Eren alegres, comprensius i acollidors, bondadosos i senzills. No tenien res especial, però en tenien prou per ser feliços. Els homes havien pagat els abusos al planeta, la seva arrogància i menyspreu, la seva avarícia. Però el poblat era el naixement d'una humanitat pura, sense vicis. I per això, enviaven nens i nenes riu avall. Perquè ells eren les llavors del segon origen de la humanitat.

L'Alba i el Dídac no van tornar-se a veure, però, d'alguna manera, mai es van separar. Tots dos havien ajudat a crear un nou món.

MARINA GRAU LLAVRADOR ArBATA

Ar Premi BAT